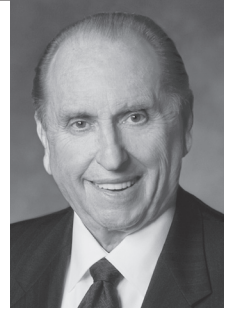

Од председника
Томаса С. Монсона

Благослови храма

*Храм даје сврху нашим животима. Доносе мир нашим душама – не мир који дају људи него мир који је Син Божји обећао када је рекао:
„Мир вам остављам, мир свој дајем вам.”*

У храму можемо осећати близину Господњу

Мислим да нема места на свету где се осећам ближе Господу него у једном од Његових светих храмова. Парафразираћу песму:

*Колико је небо далеко?
Није толико далеко.
У Божјим храмовима,
Баш ту где смо.*

Господ је рекао:

„Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа квари, и где лупежи поткопавају и краду;

Него сабирајте себи благо на небу, где ни мољац ни рђа не квари, и где лупежи не поткопавају и не краду.

Јер где је благо ваше, онде ће бити и срце ваше.”¹

За чланове Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, храм је најсветије место на земљи. То је дом Господњи, и као што натпис на фасади храма казује, храм је „светост Господња.”

Храм нас уздиже и велича

У храму се поучава драгоцени Господњи план. У храму се склапају вечни завети. Храм нас уздиже, велича, стоји као светионик да би га сви видели, и усмерава нас према небеској слави. Он је дом

Господњи. Све што се одвија унутар храмских зидова уздиже и оплемењује.

Храм је намењен породицама, које су једна од најважнијих драгоцености у смртности. Господ је био веома јасан у обраћању нама очевима, указујући да имамо одговорност да волимо своје супруге свим својим срцем и да бринемо о њима и нашој деци. Указао је на најважнији задатак који ми као родитељи можемо обављати у својим домовима, а наши домови могу бити небо, посебно ако су наши бракови запечаћени у дому Господњем.

Покојни старешина Метју Коули, који је био члан Већа Дванаесторице апостола, једном је испричао искуство неког деде који је у суботу, на рођендан своје унучке, држећи је за руку, није повео у зоолошки врт или у биоскоп него на тло храма. Уз дозволу чувара прошетали су се до великих храмских врата. Предложио јој је да стави руку на дебео зид, а потом на масивна врата. Затим јој је нежно рекао: „Запамти да си на овај дан додирнула храм. Једнога дана ћеш ући унутра.” Његов поклон маленој није био слаткиш или сладолед, него далеко значајније и трајније искуство – захвалност за дом Господњи. Она је дотакла храм, а храм је дотакао њу.

Храм доноси мир нашим душама.

Док дотичемо и волимо храм, наши животи ће одражавати нашу веру. Када долазимо у дом Господњи, када се сећамо завета које смо у њима склопили, моћи ћемо да поднесемо свако искушење и превладамо сваку напаст. Храм даје сврху нашим животима. Доноси мир нашим душама – не мир који дају људи, него мир који је Син Божји обећао када је рекао: „Мир вам остављам, мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје, да се не плаши срце ваше и да се не боји.”²

Велика вера влада међу свецима последњих дана. Господ нам је дао прилике да би видео да ли ћемо следити Његове заповести, да ли ћемо следити стазу коју је следио Исус из Назарета, да ли ћемо волети Господа свим својим срцем, моћу, умом и снагом, и волети своје ближње као себе саме.³

Верујем у изреку: „Свим се срцем својим уздај у Господа а на своју мисао се немој ослањати. На свим путевима својим имај га на уму, и он ће управљати стазе твоје.”⁴

Увек је било тако и увек ће бити. Ако извршимо своју дужност и имамо потпуно поверење у Господа, испунићемо Његове храмове, не извршавајући само обреде за себе, него ћемо имати повластицу да обављамо и рад за друге. Клекнућемо поред светих олтара да бисмо били заступници у печаћењу које сједињује мужеве, жене и децу за целу вечност. Достојни млади мушкарци и младе жене старости 12 година могу бити заступници за оне који су умрли без благослова крштења. То је жеља нашег Небеског Оца за вас и за мене.

Догодило се чудо

Пре много година, понизни и верни патријарх, брат Перси К. Фецер, био је позван да да патријаршки благослов члановима Цркве који су живели иза Гвоздене завесе.

Брат Фецер је отишао у Пољску у тим мрачним данима. Границе су биле запечаћене и грађанима није било дозвољено да изађу. Брат Фецер се срео са немачким свецима који су се нашли ту када су после Другог светског рата поново одређене границе и када је земља у у којој су живели постала део Пољске.

Наш вођа међу свим тим немачким свецима био је брат Ерик П. Кониц, који је ту живео са женом и децом. Брат Фецер је брату и сестри Кониц и старијој деци дао патријаршки благослов.

Када се брат Фецер вратио у Сједињене Државе, позвао ме је и питао да ли може да ме посети. Док је седео у мојој канцеларији, почео је да плаче. Рекао је: „Брате Монсон, када сам положио руке на главе чланова породице Кониц, дао сам обећања која се не могу испунити. Обећао сам брату и сестри Кониц да ће моћи да се врате у своју родну Немачку, да их самовољне одлуке победничких земаља неће моћи задржати и да ће моћи да се заједно запечате као породица у дому Господњем. Њиховом сину сам обећао да ће отићи на мисију, а њиховој ћерци да ће се венчати у светом храму Господњем. И ти и ја знамо да због затворених граница неће моћи да приме испуњење тих благослова. Шта сам учинио?”

Рекао сам: „Брате Фецер, познајем те довољно да знам да си учинио оно што је Небески Отац желео.” Спустили смо се на колена поред мог стола и излили смо своје душе нашем Небеском Оцу, указавши на обећања дата овој посвећеној породици у вези са храмом Божјим и другим благословима који су им сада били ускраћени. Само је Он могао да изведе чудо које нам је било потребно.

Чудо се догодило. Потписан је споразум између вођа Пољске и Савезне Републике Немачке који је немачким држављанима који су били заробљени у тој области омогућио да оду у Западну Немачку. Брат и сестра Кониц и њихова деца преселили су се у Западну Немачку, а брат Кониц је постао бискуп одељења на чијој територији су живели.

Цела породица Кониц је отишла у храм у Швајцарску. И ко је био председник храма који их је раширених руку поздравио, обучен у бело одело? Нико други до Перси Фецер – патријарх који им је дао обећање. Сада, у својству председника швајцарског храма у Берну, пожелео им је добродошлицу у дом Господњи, као испуњење тог обећања, и запечатио их је као мужа и жену, и децу за њихове родитеље.

Млада ћерка се коначно венчала у дому Господњем. Млади син је примио свој позив и одслужио је пуновремену мисију.

„Видећемо се у храму!”

За неке од нас, наше путовање у храм дуго је само неколико улица. За друге је потребно прећи океане и километре пре уласка у свети храм Божји.

Пре неколико година, пре завршетка храма у Јужној Африци, док сам присуствовао конференцији подручја у тадашњем Салзбурију, у Родезији, упознао сам председника Реџиналда Ц. Нилда. Он, његова супруга и њихове љупке ћерке средли су ме на уласку у капелу. Објаснили су ми да штеде и припремају се за дан када ће моћи да крену на путовање до дома Господњег. Али, ах, храм је био тако далеко.

На крају састанка, четири љупке ћерке су ми постављале питања о храму: „Како храм изгледа? Видели смо само слику.” „Како ћемо се осећати када уђемо у храм?” „Шта ћемо највише памтити?” Скоро сат времена сам имао прилику да разговарам са четири девојке о дому Господњем. Када сам одлазио на аеродром, махале су ми, а најмлађа је рекла: „Видимо се у храму!”

Годину дана касније имао сам прилику да

поздравим породицу Нилд у храму у Солт Лејку. У соби за печење испуњену тишином имао сам прилику да брата и сестру Нилд ујединим за време и вечност. Затим су се врата отворила и те дивне ћерке, обучене у беспрекорне беле хаљине, ушле су у собу. Загрлиле су мајку, а затим оца. У очима су им биле сузе а у срцима захвалност. Били смо готово на небу. Сада је свако од њих могао да каже: „Сада смо породица за вечност.”

То је чудесан благослов који очекује оне који долазе у храм. Нека свако од нас живи достојним животом, чистих руку и срца, тако да храм може да дотакне наше животе и наше породице.

Колико је небо далеко? Сведочим да у светим храмовима уопште није далеко – јер на тим светим местима небо и земља се спајају и наш Небески Отац даје својој деци највеће благослове.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Матеју 6:19–21.
2. Јев. по Јовану 14:27.
3. Видети Јев. по Матеју 22:37–39.
4. Приче Соломунове 3:5–6.

Од председника
Бојда К. Пакера,
председника
Већа Дванаесторице апостола

СВЕТИ ХРАМ

У храмовима чланови Цркве који су достојни могу учествовати у најузвишенијим обредима откупљења који су откривени човечанству.

У храмовима можемо учествовати у најузвишенијим обредима откупљења

Има много разлога због којих неко треба да има жељу да иде у храм. Управо његов спољашњи изглед наговештава његове важне духовне сврхе. То је много очигледније унутар његових зидова. Изнад храмских врата налази се натпис „Светост Господња.” Када уђете у било који посвећен храм, налазите се у дому Господњем.

У храмовима чланови Цркве који су достојни могу учествовати у најузвишенијим обредима откупљења који су откривени човечанству. У њима особа светим обредом може бити опрана, помазана, поучена, даривана и запечаћена. А када лично примимо те благослове, можемо учествовати у обредима за оне који су умрли а да нису имали исту прилику. У храмовима се свети обреди обављају и за живе и за мртве.

Храмски обреди су једноставни, леви и свети

Пажљиво читање Светих писама открива да Господ није рекао све свим људима. Постојали су неки предуслови за примање светих знања. Храмски обреди спадају у ту категорију.

О храмским обредима не разговарамо изван храма. Никада није постојала намера да знање о тим храмским обредима буде ограничено на изабране

који би се обавезали да ће се потрудити да други никада не сазнају за њих. Управо је супротно. Са великим напором подстичемо сваку душу да се оспособи и припреми за храмско искуство. Они који су били у храму поучени су обрасцу: Једнога дана свака жива душа и свака душа која је икада живела имаће прилику да чује јеванђеље и прихвати или одбије оно што храм нуди. Ако се та прилика одбије, одбијање ће бити на штету те особе.

Храмски обреди су једноставни. Дивни су. Свети су. Чувају се поверљивима да не би били дати онима који нису припремљени. Радозналост није припрема. Само дубоко интересовање није довољно. Припрема за обреде обухвата уводне кораке: веру, покајање, крштење, потврђење, достојност, зрелост и достојанство особе која као посетилац долази у дом Господњи.

Они који су достојни могу ући у храм

Сви они који су достојни и оспособљени на сваки начин, могу ући у храм да би им тамо били представљени свети обреди.

Једном када стекнете разумевање о вредности храмских благослова и светости обреда који се врше у храму, нећете олако доводити у питање високе стандарде које је Господ поставио за улазак у свети храм.

Морате поседовати важећу препоруку да бисте ушли у храм. Та препорука мора бити потписана од стране одговарајућих службеника Цркве. Само они који су достојни треба да уђу у храм. Пре него што примите ваше храмске обреде, ваш бискуп или председник огранка има одговорност да истражи вашу личну достојност. Овај интервју је од велике важности, јер то је прилика да заређени слуга Господњи испита ток вашег живота. Ако у вашем животу постоји нешто што није у реду, бискуп ће вам помоћи да то решите. Током ове процедуре можете се изјаснити достојним или вам се може помоћи да постанете достојни да уђете у храм са Господњим одобрењем.

Интервју за храмску препоруку се одвија насамо између бискупа и дотичног члана Цркве. Током њега члан одговара на питања о свом личном понашању, достојности и оданости Цркви и њеним службеницима. Особа мора потврдити да је морално чиста и да држи реч мудрости, плаћа пуну десетину, живи у складу са учењима Цркве и не одржава никакве односе нити гаји симпатије према отпадничким групама. Бискуп је поучен да је поверљивост по питању интима сваког интервјуисаног од крајње важности.

Прихватљиви одговори на бискупова питања ће обично установити достојност појединца да прими храмску препоруку. Ако кандидат не држи заповести или постоји нешто што није решено у вези са његовим или њеним животом што треба да се поправи, биће неопходно да искаже истинско покајање пре примања храмске препоруке.

После интервјуа са бискупом, интервјуише вас и председник округа пре него што можете да примите своје храмске обреде.

Поучавање у храму врши се симболима

Пре првог одласка у храм, или после више одласака, може вам бити од помоћи да схватите да се поучавање у храмовима врши симболима. Господ, Велики Учитељ, дао је много својих упутстава о томе.

Храм је велика школа. Он је дом учења. У храмовима се одржава атмосфера која је идеална за поучавање о стварима које су дубоко духовне. Покојни старешина Џон А. Видсо из Већа Дванаесторице апостола био је

истакнути председник универзитета и светски познат научник. Гајио је велико поштовање према храмском раду и једном приликом је рекао:

„Храмски обреди заокружују цео план спасења, како су с времена на време поучавале вође Цркве, и расветљавају ствари које је тешко разумети. Не постоји потреба да се храмска учења изврну или искриве како би се уклопила у велики план спасења. Филозофска савршеност даривања је један од великих аргумената за истинитост храмских обреда. Поред тога, ова целовитост сагледавања и излагања јеванђеоског плана, чини храмско богослужење једним од најделотворнијих метода за освежавања меморије у вези са целом структуром јеванђеља” („Temple Worship,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, април 1921. год., стр. 58).

Ако будете ишли у храм и имали на уму да се учење објашњава симболима, никада нећете осетити одговарајући дух а да нисте проширили визију, стекли узвишена осећања и веће знање о духовним стварима. План поучавања је диван. Надахнут је. Сам Господ, Велики Учитељ, је своје ученике стално поучавао у параблама – излагао је приче у симболима које би иначе било тешко разумети.

Сам храм постаје симбол. Ако сте један од храмова видели ноћу, потпуно осветљеног, знате какав упечатљив приказ представља. Дом Господњи, који се купа у светлости, израђајући из таме, постаје симбол моћи и надахнућа о јеванђељу Исуса Христа стојећи као светионик у свету који тоне све дубље и дубље у духовну таму.

Уласком у храм своју уобичајену одећу замењујете белом храмском одећом. Ова промена одеће се врши у гардероби, где свака особа добија орман и место за пресвлачење које је потпуно лично. У храму се пажљиво одржава идеална скромност. Када ставите своју одећу у орман, остављате своје бриге и немире са њом. Напуштате тај приватни кутак за пресвлачење у белом и имате осећај истоветности и једнакости, јер су сви око вас слично одевени.

Храмски брак је коначни храмски обред

Они међу вама који се радују храмском браку можда ће желети да знају шта ће се догодити. Ми не цитирамо речи обреда печачења (брака) изван

храма, али можемо описати просторију за печашење као дивно намештену, тиху и духовно спокојну, и посвећену светим радом који се у њој обавља.

Пре него што пар приђе олтару за обред печашења, повластица послужитеља обреда је да младом пару да неколико савета, а он да их прими. Ово су речи које млади пар може чути том приликом.

„Данас је дан вашег венчања. Преплављени сте осећањима због тога. Храмови су подигнути као светилиште за обреде попут овог. Ми нисмо у свету. Световне ствари овде нису на снази и не треба да имају утицаја на оно што овде чинимо. Ишли смо из света у дом Господњи. Ово постаје најважнији дан ваших живота.

Рођени сте, позвани на земљу од стране родитеља који су припремили смртничко пребивалиште за ваш дух. Свако од вас је крштен. Крштење, свети обред, је симбол чишћења, симбол смрти и васкрсења, симбол изласка према новини живота. Оно обухвата покајање и опроштај греха. Причешће Господње вечере представља обнову завета крштења, и ми можемо, ако живимо за то, одржати опроштај наших греха.

Ти, младожењо, заређен си у свештенство. Прво ти је поверено Ароново свештенство и вероватно си напредовао кроз све његове службе – ђакона, учитеља и свештеника. Затим је дошао дан када си постао достојан да примиш Мелхиседеково свештенство. То свештенство, више свештенство, дефинише се као свештенство по реду Божјем, или Свето свештенство по реду Сина Божјег (видети Алма 13:18; Хеламан 8:18; Учење и завети 107:2–4). Сада си старешина.

Свако од вас је примио своје даривање. У том даривању сте примили и улог вечног потенцијала. Али све те ствари, у извесном смислу, биле су претходница и припрема за ваш долазак пред олтар да будете запечаћени као муж и жена за време и за сву вечност. Сада постајете вечна породица, слободни да радите на стварању живота, да имате прилику кроз посвећеност и жртву да донесите децу на свет и подижете их и бринете о њима током њиховог смртничког постојања; да их видите једнога дана да попут вас учествују у овим светим храмским обредима.

Дошли сте добровољно и нашли сте се достојнима. Прихватање једно другог у брачном завету је велика одговорност, која са собом носи немерљиве благослове.”

Моћ печашења везује на земљи и на небу

Да бисмо разумели историју и учење о храмском раду, морамо разумети шта је моћ печашења. Морамо схватити, барем у извесној мери, зашто су кључеви власти за коришћење моћи печашења изузетно важни.

„Дошавши Исус у околину Тесарије Филипове, упита ученике своје: Ко говоре људи да сам ја, да сам Син човечји? . . .

А Симон Петар одговори и рече: ти си Христос, син Бога живога.

Исус му одговори: Благо теби, Симоне сине Јонин: јер тело и крв нису то теби открили, него Отац мој, који је на небесима.

А ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу цркву своју, и врата паклена неће је надвладати.

И даћу ти кључеве од царства небескога: и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима” (Јев. по Матеју 16:13, 16–19).

Било је потребно да Петар држи те кључеве. Било је потребно да држи моћи печашења, ону власт која има моћ да веже или запечати на земљи или да разреши на земљи, а тако ће бити и на небесима. Ти кључеви припадају председнику Цркве – пророку, видеоцу и откровитељу. Та света моћ за печашење је сада у Цркви. ни према чему се не односе са више светог промишљања. Ништа не држе ближим. Релативно малом броју људи је предата та моћ за печашење на земљи током времена – у сваком храму су браћа којима је дата та моћ да печате. Не може се добити осим од пророка, видеоца, откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана.

Пророк Џозеф Смит је рекао да су му често постављали питање: „Зар не можемо бити спашени ако не прођемо кроз све те обреде, итд.?” Одговорио бих: Не у пунини спасења. Исус је рекао: ‘Многи су станови у кући оца мога, и идем да вам припремим место.’ [Видети Јев. по Јовану 14:2.] *Кућа* која се овде

спомиње треба да буде преведена као царство; и свака особа која се узвиси у највиши стан мора да живи по небеском закону, и то сваком закону” (из *History of the Church*, 6:184).

Храмски рад је извор духовне моћи

Храмови су само средиште духовне снаге Цркве. Треба да очекујемо да ће противник покушати да нам као Цркви и лично науди док будемо настојали да учествујемо у том светом и надахнутом делу. Храмски рад изазива толико отпора због тога што је извор огромне духовне моћи за свеце последњих дана и за целу Цркву.

На посвећењу камена темеља за храм у Логану у Јути, председник Џорџ К. Кенон, тада члан Првог председништва, изјавио је следеће:

„Сваки камен темељац који се полаже за храм и сваки завршен храм у складу са редом који је Господ објавио за своје свето свештенство, слаби Сотонину моћ на земљи, а увећава Божју моћ и побожност, покреће небеса великом моћу у нашу корист, призива на нас благослове Вечних Богова, и оних који бораве на нас благослове” (из „*The Logan Temple*,” *Millennial Star*, 12. новембар 1877. год., стр. 743).

Када су чланови Цркве забринуте или када пресудне одлуке оптерећују њихове душе, уобичајено је да иду у храм. То је добро место где можемо да се ослободимо наших брига. У храму можемо примити духовне видике. Током храмске службе смо „изван света.”

Понекад су наше душе толико притиснуте проблемима, има толико ствари које истовремено привлаче нашу пажњу да не можемо да мислимо нити видимо јасно. Чини се да се у храму прашина растројености слеже, сумагица и тама подижу, а ми можемо да „видимо” ствари које нисмо могли да видимо раније и проналазимо пут кроз наше проблеме, који претходно нисмо приметили.

Господ ће нас благословити док вршимо свете храмске обреде. Ти благослови неће бити ограничени на нашу храмску службу. Бићемо благословени на свим пољима.

Наш труд у храму заклања нас штитом и заштитом

Ниједно дело не даје већу заштиту овој Цркви од храмског рада и истраживања породичне историје које му је подршка. Ниједно дело не прочишћује више. Ниједно дело које предузимамо не даје нам већу моћ. Ниједно дело не захтева већи стандард праведности.

Наш труд у храму заклања нас штитом и заштитом, лично и као народ.

Стога, идите у храм – идите и тражите своје благослове. То је свето дело.

Прилагођено из Preparing to Enter the Holy Temple (брошура, 2002. год.)